

Verano en diciembre

Direcció i guió: Carolina África **País:** Espanya **Durada:** 97 min **Any:** 2024 **Gènere:** Comèdia dramàtica **Interpretació:** Carmen Machi, Bárbara Lennie, Victoria Luengo, Beatriz Grimaldos... **Música:** Sergio de la Puente **Fotografia:** Kiko de la Rica **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 08/11/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

A casa de la Teresa (Machi), lloc que serà el punt neuràlgic on confluiran les seves filles (Lennie, Luengo, Escolar i Grimaldos) i la seva sogra (Cordón), una nonagenària amb demència senil que viu sota la seva cura. Les filles coincidiran amb la mare i l'àvia en una reunió familiar a casa per commemorar l'aniversari de la mort del pare. Les diferents personalitats de les germanes -la cuidadora, la rebel, l'esbojarrada, l'aventurera i alhora absent- seran el detonant de múltiples conflictes, que provocaran que les protagonistes xoquin entre si i breguin alhora amb les seves pròpies frustracions, pors i anhels. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Saga matriarcal

La Teresa reuneix tres de les seves quatre filles per commemorar el primer aniversari de la mort del seu marit, pare de les noies: la Paloma, que al matí cuida la seva àvia paterna; la Martina, malalta d'Alzheimer; l'Alícia, l'artista que acaba d'obrir una exposició dels seus quadres alhora que manté un idil·li amb un home casat, i la Carmen, mare soltera que descobreix la seva bisexualitat. La Noelia, s'està a Buenos Aires, després d'haver iniciat un idil·li amb un argentí.

Carolina África va rebre grans elogis com a directora, autora i actriu, quan va estrenar la seva obra teatral *Verano en diciembre*, una visió d'una família matriarcal contemporània deutora de *La casa de Bernarda Alba*, barrejada amb *Mujercitas*, segons s'afirma en els mateixos diàlegs. Debuta al cinema amb l'adaptació d'aquell text, que retrata molt bé, amb un to amable (encara que de vegades una mica graciós) els conflictes entre quatre generacions, la superació de les petites picabaralles familiars, la complicitat entre germanes, el consumisme, i les malalties degeneratives. S'han afegit per a la versió de la gran pantalla els personatges absents, ja que sobre l'escenari només apareixien la mare, l'àvia i tres germanes, ja que els secundaris només se'ls citava.

Repleta d'elements costumistes, l'espectador se sentirà identificat amb moltes de les situacions, tractades amb proximitat. Però sobretot, la realitzadora ha construït un instrument que permet el lluïment de grans actrius, ja que ha reunit per a la pantalla diverses de les més reconegudes del cinema espanyol actual. Sense despenjar-se en aparença, **Carmen Machi** broda una mare, la Teresa, patidora i religiosa però molt positiva. **Vicky Luengo** convenç com la Paloma, la noia amb complex de Peter Pan, en un registre oposat al d'*Antidisturbios*, la sèrie que la va consagrar. A **Bàrbara Lennie** sembla haver-la divertit ficar-se a la pell d'un personatge frívol però que diu la veritat sense pudor, i que no s'assembla ni de lluny a les dones fortes que sol encarnar. Aguanta l'investida d'estar al costat d'aquestes grans actrius la menys coneguda **Beatriz Grimaldos**, que defensa la pintora Alícia. L'última en discòrdia, **Irene Escolar** (Noelia) està tan bé com sempre, però gairebé no hi té presència. Destaquen en papers molt secundaris **Nacho Fresneda**, el marit infidel, i **Silvia Marsó**, dona d'aquest. I té gràcia **Antonio Resines** en la pell d'un sacerdot, amb cops d'humor que freguen la irreverència. En qualsevol cas, roba el xou **Lola Cordón**, que ja va donar vida a la Martina a la pantalla, i que dona peu als moments més entranyables.

Juan Luis Sánchez - decine21.com